

S

mrť

v redakci

MICHAL
FIEBER

Když se z mobilu, protivně a neodbytně vyzvánějícího u jeho hlavy, ozval hlas Ríši Tesárka, exkomisařova někdejšího asistenta a dnes zastupujícího šéfa pražské mordparty, který říkal: „Já se vám, šéfe, omlouvám, vím, že je na vás brzy, ale nemohly byste přijet do redakce měsíčníku Kočka?“ Karla Houdka jaksi automaticky napadlo, že půjde o jeden z těch erotických časopisů, kterých jsou dnes plné trafiky, což za jeho mládí, bohužel, nebyvalo. Takže docela ožil a se zájmem se zeptal: „Zavražděnej, nebo zavražděná?“

„Jak víte, že...“ začal Říša, ale Houdek ho nenechal domluvit: „Přece bys mě nebudil kvůli nějaký ukradený redakční kase! Takže ženská, nebo chlap?“

„Ženská. A docela pěkná. Asi tak kolem třiceti.“

Exkomisař Houdek si trochu zklamaně pomyslel, že tedy už žádné poupátko – čím starší byl, tím mladší bytosti ženského pohlaví ho přitahovaly –, ale pak se zeptal s novou nadějí v hlase: „Nějaká modelka?“

„Ale kdepak,“ zchládl ho Říša, „redaktorka. Vlastně šéfredaktorka.“

Mrtvá byla sice redaktorka, ba dokonce šéfredaktorka, ale figuru měla skoro jako modelka: dlouhé štíhlé nohy, hezky zakulacené boky, vosí pas a prsa tak akorát, jak to měl exkomisař, který byl spíš „doliňák“ než „hornák“, rád. Karel Houdek to mohl stejně jako všichni členové vyšetřovací skupiny kapitána Tesárka bez problémů posoudit. Zavražděná byla totiž od hlavy až k patě nahá – tedy pokud člověk nepočítal punčocháče, které měla utažené kolem krku.

Ostatní oblečení mrtvé ženy bylo rozházené skoro po celé místnosti, zařízené jen několika psacími stoly a sedací soupravou, na které mrtvá ležela v dosti lascivní poloze – naznak a s roztaženýma nohama. A stav toho oblečení napovídal, že si ho žena rozhodně nesvlékala dobrovolně: roztržená halenka, vyrvaný zip sukně, potrhane kalhotky zvané tanga.

Ze stěn redakce na tu spoušť shlížely desítky fotografií různých koček: perských, siamských, britských modrých

i těch obyčejných českých mourovatých.

Exkomisař se ovšem ve čtyřnohých kočkách moc nevyznal, protože na ně byl alergický, a tudíž se jim

vyhýbal, jak jen mohl. A i teď z ničeho nic pocítil, že ho šimrá v nose – a vzápětí na to kýchl, až sebou technik, který se štetčkem v ruce pracoval na otiscích prstů, polekaně trhnul.

„Pozdrav pámbu!“ řekl Říša Tesárek. „Jste nějaký nastydlej, co?“

„Nejsem nastydlej, ale alergickéj. Jako bys to nevěděl. Na seno, na pyly, na peří a taky na kočky...“

„Ale tady žádný kočky nejsou. Teda když nepočítám tuhle mrtvou na sedačce a všechny ty fotky kolem.“

„Možná, že teď ne. Ale stoprocentně tu nějaká byla. A to tak, že nedávno. Věř mi, Říšo, na tohle mám opravdu nos. Možná, že odtud utekla právě ve chvíli, kdy tuhle chudinku někdo mordoval...“

„No dobře,“ řekl kapitán Tesárek a trochu pochybovačně zakýval hlavou ze strany na stranu, „možná že máte pravdu. Konec konců, na to se můžeme zeptat uklízečky, která našla tělo.“

„Kde ji máte?“

„Dole na vrátnici. Respektive v cimře za ní. Tam totiž utíkala, když mrtvou našla, a vrátnej volal na stopětadesátku. Záchranka tu byla za pár minut, ale zbytečně. Takže zavolali nás.“

„Dobře. Takže k věci: proč jsi k tomu vlastně volal i mě? Vždyť to vypadá jako klasický znásilnění a následný úskrcení ze strachu z prozrazení. To udělal skoro na beton nějaký chlap. A ten musel buď přijít z venku, anebo dělá v tomhle baráku. Spíš to druhý. Oběť ho asi znala, vyhrožovala mu udáním, a tím si vykoledovala smrt. Takže jestli byl dole celou noc vrátnej, tak to pro vás musí být úplná brnkačka, ne?“

„Jak se to vezme. Vrátnej dole skutečně byl. A večer v osm zamykal barák – jako vždycky. Jenže celou noc nikoho nepouštěl – ani ven, ani dovnitř.“

„A co zaměstnanci, ty nemaj svý klíče? Viděl jsem dole cedule na baráku – je tady asi tucet redakcí. A v redakcích se dělává dlouho do noci, zejména před uzávěrkou. Přece nebude vrátnej pouštět každého zaměstnance sólo.“

„To máte pravdu, šéfe. Klíče oni mají. Jenže vrátnej tvrdí, že neviděl nikoho přicházet anebo odcházet.“

„To nic neznamená. Vrátnej není žádná éterická bytost. Má svý potřeby. Jistě si párkrát zašel do ledničky pro pivo nebo pro něco k snědku, vařil si kafe, šel na záchod, a tak ví houby, kdo mu v tu chvíli proklouzl...“

„Dejme tomu. Tak já vám řeknu, proč jsem vás volal. Ze dvou důvodů. Zaprvé ono to, co vypadá jako znásilnění, asi žádný znásilnění není. Tedy aspoň ne to klasický. S jistotou to budeme moc říct až po pitvě, to je fakt, ale doktor, kterej ji ohledával, tvrdí, že to vypadá, jako by ve vagíně neměla žádný sperma.“

„No a? Moh mít prezervativ.“

„Sám víte, že je to nepravděpodobný. Násilníci tak racionálně neuvažujou a prezervativ v dřívý většině případů nepoužívaj.“

„Tak prostě nedospěl k ejakulaci. Mrtvá se bránila, takže dostal strach a skončil předčasně.“

„Možný by to bylo,“ řekl váhavě Říša

Tesárek – a vzápětí vynesl svůj trumf: „Nebejt toho, že jsme dole v zahradě, pod oknem, který bylo otevřený, našli láhev od piva – našťestí se nerozbila, protože padla do trávy – a na ní jsou stopy něčeho, co bude se vši pravděpodobností poševní sekret. A taky chloupky. Zrzavý. A oběť, jak jste si jistě všimnul, je zrzka.“

„Fíha,“ udělal si exkomisař, který měl slabost pro Slovenky a slovenštinu. „To už je něco! Takže to vypadá spíš na nějakýho úchylka, nebo na chlapa, kterej normálně prostě nemůže.“

„Nebo na ženskou,“ řekl Říša.

„Nebo na ženskou,“ přikývl váhavě Houdek.

„Ale to není všechno.“

„Cože?“ zeptal se exkomisař nepřítomně.

„Že to není všechno. Je tu ještě jeden zajímavý detail: ta mrtvá měla na jazyku rybí šupinu.“

O den později probírali oba kriminalisté, Říša Tesárek a jeho bývalý šéf, celý případ v kavárně Arco.

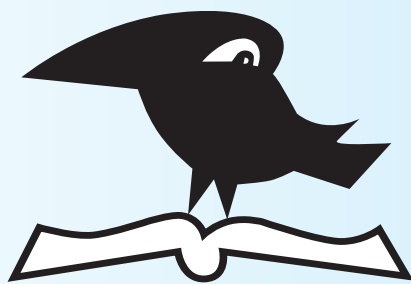
„Mrzí mě, že jsem vás s tím vůbec otrávoval,“ omlouval se kapitán Tesárek. „Po vyslechnutí všech lidí, co dělaj v tý redakci, to fakt vypadá na triviální případ. Ta mrtvá dělala v Kočce teprve měsíc. Vystřídala nějakou PhDr. Bukovskou, který dal vydavatel padáka. Ta prej to ale nemohla vydejchat a všude roztrušovala, že její nástupkyně se na její místo propracovala v horizontální poloze. A párkrát se taky dala slyšet, že ona to tak nenechá...“

„Hm,“ zamručel exkomisař tak nějak nespokojeně, „to pro ni nevypadá moc dobře. A máte ji?“

„Zatím ne. Doma jsme ji nezastihli, a protože žije sama, museli jsme se vyptávat sousedek. Jedna z nich, taková typická pavlačová drbna, nám řekla, že ji viděla včera dopoledne, jak nasedala před barákem do taxíku. S kufrem a cestovní taškou! Tak jsme hned začali prověřovat seznamy cestujících, co včera odlétali z Ruzyně, protože to je tak jediný, co můžeme teď, co jsme vstoupili do Schengenu, dělat. Jestli jela vlakem nebo autobusem, tak máme smůlu...“

„A proč si myslíš, že musela jet hned do zahraničí? Třeba jela jenom někam do lázní nebo na hory?“

„To sotva. Jestli má tu zrzku na svědomí – a já si myslím, že má – tak vzala kramle někam do ciziny. Mimochodem, ta PhDr. Bukovská je prej mimořádně prchlivá ženská. Jednou se dokonce málem porvala s grafičkou, která jí špatně zalomila její reportáž. A je to údajně ženská v plný síle. Ještě jí není padesát a aktivně sportuje. Hraje tenis, golf a lyžuje. To znamená, že na to, aby uškrtla tu zrzku, měla síly dost. Já bych hádal, že to byla vražda v afektu. Možná že si jen šla do redakce pro něco, co tam při svém odchodu zapomněla. Klíče od kanceláře ani od domovních dveří prej neodevzdala, takže žádnéj problém. Jak se ukázalo, ten vrátnej skutečně neseděl ve své kukani nepřetržitě. A navíc ani nevěděl, že Bukovská už v baráku nedělá. Nikdo mu to neřek.

HAVRAN 2007

Takže si jí ani nemusel všimnout. Sám řek, že dává pozor jen na cizí lidi, aby se zapsali do knihy návštěv a tak. A jestli Bukovská nahoře nečekaně narazila na Slancovou – tak se jmenovala ta její nástupkyně – mohli si vjet do vlasů, Bukovský povolily nervy a malér byl na světě. To znásilnění lahvi od piva mohla být jenom kamufláž...“

„Mohla, ale taky nemusela. Hele, Říšo, když už jsi mě včera ráno kvůli tomu vzbudil, tak ti nesmíš vadit, že z toho teď jen tak nevycouvám. Já si s těma lidma z redakce Kočky ještě trochu popovídám, co ty na to?“

Kapitán Tesárek pokrčil rameny a řekl: „Jak je ctěná libost.“

Tuhle starosvětskou frázi převzal od svého bývalého šéfa. A toho teď dvojnásob potěšila.

Redakce měsíčníku Kočka byla malá: kromě mrtvé šéfky ji tvořily všeho všudy dvě mladé redaktorky a jedna administrativní pracovnice a korektorka v jedné osobě. A právě tahle dáma důchodového věku, která kdysi učila na filozofické fakultě češtinu, toho řekla exkomisaři nejvíc.

„Víte,“ začala v nedaleké cukrárně, kam ji Karel Houdek pozval nad espresso a tak trochu stylovou rakvičku se šlehačkou, „ta holka – myslím tím naši novou šéfku, ale neberte to jako výraz nějakého despektu, pro mne to skutečně byla holčina, vždyť mně už bude pětadesát! – takže tahle holka si o maléry přímo říkala. Nejenže byla pěkná – to jste mohl konec konců posoudit sám – a chytrá, ale navíc měla úžasnou vyřídilku. Ta nezůstala nikomu nic dlužná. Takt, diplomacie, to byly pro ni neznámé pojmy. Ta dokázala říkat lidem do očí tak nepřijemné věci, že mi z toho kolikrát naskakovala husí kůže. Ale jí to trapné nebylo. Ta by si za bývalého režimu určitě nevysloužila při komplexním hodnocení posudek, že je v kolektivu oblíbená...“

Exkomisař se musel chtít nechtět poušmat. S tak zvaným komplexním hodnocením a kádrováním vůbec měl své zkušenosti.

„A s bývalou šéfredaktorkou se znala?“ zeptal se po chvíli přemýšlení.

„Jak se to vezme. To víte, že se v minulosti už párkrát setkaly. Chovatelky ušlechtilých koček, a to ony obě byly, se většinou navzájem znají z výstav. A bývá mezi nimi velká rivalita. To víte, kočky jsou dnes, ostatně jako skoro všechno, pře-

devším o penězích. Já nemám tuhle větu z českého „newspeeku“ moc ráda, ale když ono to sedí. Doktorka Bukovská chovala britské modré a slečna Slancová taky. A navzájem si tak konkurovaly. Navíc doktorka Bukovská Slancovou neuznávala. Vyjadřovala se o ní, že to není žádná chovatelka, ale pouhá „množitelka“. Nemůžete se proto divit tomu, že pak nebyla schopná spolknout fakt, že ji ve funkci šéfredaktorky má vystřídat právě Slancová. Ale co já vím, tak se v poslední době osobně nesetkaly. Doktorka Bukovská předávala redakci vydavateli, a ten ji zase osobně předal nové šéfce – ale až o pár dní později.“

„A nemohla si doktorka Bukovská se slečnou Slancovou domluvit setkání v redakci?“

„To jistě mohla, proč by ne? Ale dost bych se divila, že by se o tom nic nevědělo. Protože číslo svého mobilu nám nová šéfredaktorka dala, až když fyzicky nastoupila. A důrazně nás žádala, abychom ho nikomu jinému nedávaly. A kdyby jí volala Bukovská do redakce na pevnou linku, jistě by některá z nás ten hovor vyslechla. Sedíme všechny, jak jste sám viděl, v jedné místnosti.“

„Dobře. Ale mohla ji také navštívit bez ohlášení, ne?“ nadhodil exkomisař, který jako obvykle při rozhovoru s lidmi hovořícími spisovně rovněž bezděčně přešel na spisovnou češtinu. „Slyšel jsem, že prý dodnes neodevzdala klíče od redakce.“

„To je pravda, ale jestli si myslíte, podobně jako ten váš mladý kolega, že Slancovou zabila ona, tak to jste vedle jak ta jedle. Doktorka Bukovská je sice závislivá a prchlivá, možná že by v afektu dokázala někoho i praštit něčím po hlavě, ale určitě by nikoho neškrtila punčocháči a nearanžovala to jako znásilnění... To je prostě nesmysl.“

„Dejme tomu... Zeptám se vás tedy na něco jiného: Neměly jste v redakci živou kočku? Myslím teď někdy, v poslední době.“

Bývalá odborná asistentka z FF UK se na exkomisaře podívala s čerstvě probuzeným zájmem: „A víte, že ano? Jak jste na to přišel? Ten den, co ji zabili, si slečna Slancová přinesla do redakce přepravku s kočkou, kterou chtěla po práci vézt někam ke krytí... Britskou modrou, samozřejmě.“

„A kam se ta kočka poděla, náhodou nevíte? Uklízečka, která mrtvou našla, žádnou neviděla.“

„Bože můj, vždyť tam bylo otevřené okno. A redakce je v prvním patře – s okny do zahrady. To není pro kočku žádný problém. Spíš by mě zajímalo, kam se poděla ta přepravka...“

„Hm,“ udělal si exkomisař sám pro sebe, „a co takhle nějaké nepřátele slečna Slancová neměla? Teď nemám na mysli její předchůdkyni...“

„Jak to mám vědět? Vždyť byla u nás všeho všudy měsíc. Ještě ani nevyšlo první číslo s jejím editorialem... Ale jedno vám můžu garantovat: i kdyby žádné nepřátele neměla, u nás by si je rychle nadělala. K povinnostem šéfredaktorky samozřejmě patří rozhodovat o tom, které příspěvky se budou tisknout a které ne, tedy i odmítat autory. A také odpovídat na dopisy – pokud tím samozřejmě nepověří někoho jiného. Ale třeba taková doktorka Bukovská si to dělala sama. A do redakcí novin a časopisů píšou všelijací cvoci...“

„Takže vám děkuji,“ řekl exkomisař, když zaplatil, a dodal obligátní větu: „Moc jste mi pomohla.“

Tentokrát to náhodou byla pravda.

O dva dny později vstoupil exkomisař Karel Houdek do své bývalé kanceláře v Bartolomějské ulici, ve které teď seděl Ríša Tesárek, a v ruce nesl něco jako menší starosvětskou cestovní truhlu se zamřížovanou čelní stěnou. Nesl ji opatrně – držadlo navlečené na rukověť svého deštníku, aby snad náhodou nesetřel případné otisky.

„Co mi to proboha nesete?“ zeptal se trochu rozpačitý kapitán Tesárek, který tady, v úředním prostředí, vynechal své obvyklé oslovení „šéfe“, jež jinak ze zdvořilosti vůči svému bývalému nadřízenému ještě stále používal.

„No přece vyřešený případ, ne?“ odpověděl mu Houdek.

„A to má být jako tohle?“ Ríša ukázal s despektem na podivné Houdkovo zavazadlo.

„Ne. Tohle je jen předmět doličný. Ale vevnitř je živý důkaz proti pachateli. Toho si ovšem budete muset chytit sami.“

„Jakej živý důkaz?“

„Slancový kočka. Britská modrá. Ale teď ji nech prosím tě co nejrychleji odnést do laboratoře. Já už sotva dechám – a kejchám jako zjednaněj,“ řekl exkomisař a jakoby na důkaz svých slov kýchl tak hlasitě, že neviditelná kočka v přepravce polekaně a slyšitelně zamňoukala.

Ríša Tesárek zazvonil na službu a zeptal se: „Proč do laboratoře?“

„Protože bude mít v drápech určitě něco, co poslouží ke zjištění pachatelovy DNA. Kousky kůže, možná i zaschlou krev.“

„A k takovému závěru vás vede co?“

„Skutečnost, že bejvalý šéfredaktorce, která si z vrozený ženský ješitnosti dávala ke svejm úvodníkům fotku nejmíň dvacet let starou, začal psát před časem milostný dopisy jistě vězeň z Valdic. Nějakej Standa Hujer. Sedí tam za sérií brutálních, až sadistických znásilnění. Vlastně seděl, protože ho před čtrnácti dny pustili na podmínku ven... Za dobrý chování,“ dodal tpce Houdek.

„To mi řekněte, jak tohle všechno víte?“ zeptal se Ríša Tesárek trochu rozladěně.

„To, že jí psal, vím proto, že jsem si prošel redakční archiv došlejších dopisů, kterýmu jste vy nevěnovali dohromady žádnou pozornost. A to, že ho pustili, mi řekli přímo ve Valdicích. Ale já vím, nebo se aspoň domýšlím ještě mnohem víc. Napří-

klad to, že milej Standa Hujer podstoupil dobrovolně kastraci, po který je zcela impotentní. Což ovšem neznamená, že by už neměl žádný sadistický choutky... Doktorka Bukovská udělala velkou chybu, že na jeho citový výlevy nijak nereagovala. Nejspíš ho to rozlítlo natolik, že se jí chtěl pomstít a potupit jí. Proto ta flaška od piva. Ale narazil na odpor, kterej ho rozlítl, nebo vzrušil, čert ví. Ten složitý propletenec Hujerovech komplexů a úchylek budou muset rozmotat psychiatři, ale vám by mohlo stačit zjištění, že podezřelý měl před osmou hodinou možnost se dostat do budovy hlavním vchodem a po vrazdě ven oknem a přes zahradu. A že ta rybí šupina na jazyku mrtvé, kterou vrah podle všeho mylně považoval za Bukovskou – nezapomeň, že o výměně šéfredaktorky čtenáři zatím nevěděli a že jistá vzdálená podoba mezi oběma ženami byla, přinejmenším byly obě zrzavé –, tedy že ta šupina měla nejspíš symbolickéj význam. Bylo to něco jako peníz, kterej vkládali ve starověku mrtvému na jazyk coby poplatek pro Charóna, převozníka přes řeku zapomnění, a současně i odplata za to, že na jeho vyznání reagovala jen mlčením – jako ryba...“

Exkomisař udělal dramatickou pauzu a hodil do sebe ferneta, kterého mu Ríša během jeho vypravování – s očima upřenými na dveře – nalil do porcelánového šálku. Odkášlal si a pokračoval: „No a konečně se dohaduju, že kočka chtěla svou majitelku bránit, nebo aspoň mňoukala na poplach. Kočky sice nejsou psi, takový chování u nich není častý, spíš výjimečný, ale vyloučit se nedá. Zvlášť, jestli ji mrtvá měla v okamžiku útoku na klíně, takže se to zvíře cejtlo samo ohrožený. Ať tak, či tak, vrah ji chtěl nejspíš chytit a zavřít do tý přepravky, což se mu ovšem nepovedlo. Kočka skočila nejspíš z okna na římsu pod ním a byla v tahu. Vrah zpanikařil a vzal s sebou přepravku – to kvůli otiskům, které na ní zanechal. Ale o pár baráků dál ji pohodil na dvore – aby na sebe na ulici zbytečně neupozorňoval. Jenže já ji tam včera našel. A dneska se mi konečně podařilo odchytit i tu kočku. Měla hlad a slídila kolem popelnice...“

Ríša Tesárek koukal jako zjara.

„Co je?“ zeptal se jeho bývalý šéf a učitel, „nevěříš mi? Můžeme se klidně vsadit, že ten Hujer, až ho chytíte, bude mít na rukou škrábance. Ale ne od oběti, ta za nehty, pokud vím, nic neměla – budou od kočičích drápů...“

Ríša Tesárek se však nevsadil. A dobře udělal. Když Hujera o týden později zadrželi na základě vyhlášeného celostátního pátrání až někde na Ostravsku, škrábance na jeho rukou už byly sice zaschlé, ale pořád ještě patrné. A DNA zbytků kůže a zaschlé krve za drápky kočky slečny Slancové byla shodná s DNA zatčeného.

Ostatně, ten se hned při prvním výslechu k vrazdě přiznal. Proč? Neunesl zjištění, že zabil někoho jiného, než měl v úmyslu...

Ilustrace Kristina POKORNÁ

